

Lovforslagets § 13, der tilsigter at give de Landbrugere, der har modtaget Laan af Statskassen, Stats-Laanefonden eller Jordfonden, et Moratorium paa to Aar med Hensyn til Betalingen af forfaldende Afdrag, kan Mindretallet ikke gaa med til. Imidlertid ønsker man, at Staten i Tilfælde, hvor den enkelte Landbruger er ude af Stand til at betale forfaldende Afdrag, skal være imødekommende og give den ønskede Henstand. Gennem Ændringsforslag Nr. 21 gives der Ministeren Bemyndigelse hertil.

Naar man fra Flertallets Side nu ønsker at erstatte det begrænsede Moratorium, som Lovforslaget indeholder, med et mere almindeligt Moratorium for Landbrugsejendomme, ønsker Mindretallet for det første herom at udtale, at man ikke kan gaa med til at give et saadant Moratorium gennem et Lovforslag som det foreliggende. Dernæst: Skulde der overhovedet være Tale om et Moratorium for Landbrugsejendomme, da maatte Forslag herom efter Mindretallets Opfattelse indgaa som Led i et almindeligt Moratorium for Gæld paa fast Ejendom, og det maatte da formentlig blive Justitsministeren, der kom til at fremsætte Forslag herom. Kun derigennem kunde der blive Mulighed for den nødvendige Overvejelse og Undersøgelse ogsaa af et saadant Forslags juridiske og retlige Sider. Overfor et eventuelt Forslag i den Retning maa Mindretallet imidlertid forbeholde sig fuld Frihed.

Med Hensyn til Forslagets Afsnit III om yderligere Statsgaranti for Udlaan fra Statsboligfonden, kan Mindretallet ikke fravige sin Stilling fra i Fjor, idet det finder, at Tidspunktet for en snarlig Afvikling af dette Forhold forlængst er overskredet. Man stiller derfor Ændringsforslag Nr. 24, gaaende ud paa, at Afsnittet udgaar.

Hvad angaar Forslaget under § 15 om at stille til Raadighed for Kommuner og private Institutioner, der nyder offentlig Støtte, et Beløb af 16 Mill. Kr. (12 Millioner) som Laan til Udførelse af forskellige Arbejder, dels Nødhjælpsarbejder og

dels andre Arbejder, saa finder Mindretallet ikke, at Statens eller Kommunernes økonomiske Forhold er saaledes, at der er nogen Anledning til fra Statens Side at opfordre Kommunerne til at iværksætte Arbejder, som man ikke under normale Forhold vilde lade udføre, og som man enten ikke har Penge til eller ikke selv kan skaffe sig Penge til uden Statens Medvirking. Det Resultat, der opnaaedes gennem Loven af 1. December 1925, opfordrer efter Mindretallets Opfattelse heller ikke til at gaa videre ad den Vej; man foreslaar derfor, at Paragraffen udgaar.

Under Udvalgets Arbejde har Repræsentanter for Tekstilindustrien, for Skotøjsindustrien og for Glasindustrien haft Foretræde for dette og hver paa sin Vis udtalt sig om Forholdene indenfor den paagældende Industri. Fra Tekstilindustriens Side stilledes Forslag om en øjeblikkelig Forhøjelse paa 150 pCt. af de vigtigste Tekstiltoldsatser, og Skotøjsindustrien krævede Skotøjstolden ca. tredoblet. De paagældende Forslag med tilhørende Begrundelse er paa konservativ Foranledning optaget i Betænkningen, uden at Udvalget har haft Lejlighed til at underkaste dem en nærmere Prøvelse. Hertil har ogsaa bidraget, at Erhvervsministeren har ment ikke at kunne tilstille Udvalget en Række Oplysninger om Toldens Størrelse i Forhold til Vareværdien og Toldbeskyttelsens Størrelse indenfor en Række Industrier, deriblandt Tekstil- og Skotøjsindustrien, Oplysninger, der med den endnu ikke offentliggjorte Betænkning fra Erhvervsministeriets Industriudvalg er overleveret Erhvervsministeriet.

Mindretallet beklager, at Erhvervsministeren ikke har ment at kunne overlade Udvalget dette for en alsidig Belysning af Spørgsmaalet vigtige Materiale.

Et *tredie Mindretal* (Drachmann, Larsen-Badse og Strøm) ønsker at udtale følgende:

Mindretallet har behandlet det fremsatte Lovforslag ud fra den Betragtning, at man vel anser de deri foreslaaede For-